

listih, misli, da je Bog ter ne priznava zraven sebe nobenega družega. Kdor ne piše kakor jaz, kdor ne hodi za mano, on ni nič, ne more biti nič! To je v nas geslo. No, nadejajmo se, da ko dorastemo, izgine ta grda napaka, ta neprijetna senca sè slovenskega obzorja. Tako hitro pa še ne izgine, ne delajmo si iluzij, kajti baš v zadnjih letih so bolj nego kedaj opravičene kitice Petra Samotarja, ki toži :

„Kako veselo vriskamo,
 Če Bog nam pošlje korenjaka !
 A enega pritiskamo
 Čim dva nam prideta enaka“.

„Dva ščinkovca ne gnezdita
 Vkup v enem vrtu — star pregovor !
 Če na Parnas dva jezditata,
 Grdó se gledata za lovor“.

Naše slovstvo se je še le razvilo in ako pomislimo bolje, tudi ni čudo, da se ta in oni prevzame vsled slave, kajti slava blišči, a temu blesku naš narod ni še prav vajen.

Márica.

Novi šopki.

Mila.

1.

Igriv bi rad bil val potočka,
 Ko koplješ se, deklé lepo,
 Da božal bi ti ude mehke,
 Poljubljal nežno ti teló.

Ko greš k izpovedi, predrága,
 Izpovednik bi tvoj bil rad ;
 Da gledal srečen v dušo čisto
 Bi tu na zemlji vsaj enkrat !

2.

Kedar ti ljubica umolkne,
 S pogledi le še govori ;
 Kedar načrt se velik, važen
 Po teški glavi ti vali :

Tedaj noči si želi črne,
 Da te zavije mrak temán, —
 Sicer naj vedno sije solnce,
 Povsod naj sije zlati dan.

O nepremišljena beseda !

V temó sem se obsodil sam :

Če črtežev ne snujem zoper

Trinóge, z ljubico kramljam.

Kazimir pl. Radič.

